

Dass

107

48 45

DE
VITUPERATORIBVS
PHILOSOPHIAE
DISSERIT

ET
LECTIONES PVBLICAS
QVIBVS MVNVS PROFESSORIS PHILOSOPHIAE
PVBLICI ORDINARI
CLEMENTISSIME SIBI DEMANDATVM
AVSPICATVRVS EST

INDICIT
IO. GEORG. ALB. KIPPING
PHILOSOPHIAE ET MEDICINAE DOCTOR
ET PHILOSOPHIAE P. P. O.

HELMSTADII
TYPIS VID. P. D. SCHNORRII, ACAD. TYPOGR.
A. C. MDCCCLX.

5

VITAE R. A. T. O. R. I. V. S.

PHILOSOPHIAE

DISSERTATIO

DE

LECTURAE MATH. P. I.

Q. U. A. E. M. A. T. H. E. M. A. T. I. C. A. E.

PHYSICAE ORDINARIAE

CL. M. A. G. I. S. T. R. O. P. H. I. C. A. E.

UNIVERSITATIS

HALENSIS

IO. GEORG. ABEL KEPLER

PHILOSOPHUS ET MATHEMATICUS

HALENSIS

HALENSIS

philosophicum saeculum est. Scripserunt iam olim, ut nostris temporibus, indocti doctique passim: hodie et philosophantur. Vix effulgere coeperat praestantissimum inter nostros Leibnizii ingenium, cum statim longo agmine incederent imitatores. Fuerunt inter hos, quos dignos illo duce diceres. Longe maior vero pars perquam inuita Minerva hoc negotium in se suscepit.

A 2

Etenim

Etenim, quod plerumque fieri videmus, vt in constituenda vitae studiorumque ratione rari naturam sequantur, id iis quoque saepenumero vsu venire solet, qui philosophicis studiis operam suam dicere constituent. Paucissimi suo vtuntur ingenio; rapit plerisque dira cupidō. Itaque fit, vt, dum nec virium suarum, nec vitae, qua degunt, conditionis rationem habent, Philosophiae operam dent infausto euentu homines, quibus, modo ad alias vel scientias vel artes adplicare se maluissent, ampla rei bene gerendae spes supererat. Siquidem eum in finem mortale genus condidit Auctor Naturae, vt singuli virtutis essent studiosi; non vero, singuli vt essent Philosophi. Itaque nullum mortalium iis prorsus destitutum esse comperimus, quibus ad vitam beatam omnino opus est; illas animi dores, quibus Philosophum praeditum esse oportet, non nisi paucis Deus est dilargitus. Dum vero perhibemus non id fuisse Deo consilii, omnes homines Philosophi vt essent, adparet nos de Philosophis loqui, non quidem quales omnes homines esse omnino refert, i. e. virtuti vehementer deditos, sed quales omnes homines haberi se volunt, i. e. tales, qui viuendi et sapiendi praeceptores aliis esse queant.

Tantum cum sit hominum studium, vel potius intemperantia philosophandi; nemo, nisi expertus, facile crediderit, hoc ipso tempore, quo nobilissima scientia laudatorum cultorumque copia laborat, magnum

gnum numerum superesse eorum, quibus, non dico haec, qua nunc utimur, philosophandi ratio, verum ipsa Philosophia displiceat. Ita vero se res habet. Nihil umquam tam bene constitutum fuit inter homines, quin partim prauis cultorum studiis, partim iniquo maleuolorum vituperio vsus eius vel omnino, vel saltem magna ex parte interciperetur.

Qui nostris temporibus Philosophiae vituperatores agunt, eos in tres potissimum classes commode redigere licet. Sufficit quippe eos indicasse, qui inter aduersarios Philosophiae eminent, ne singulos persequendo nimis prolixi simus. Illos vero, qui maiorum aetate obtrectarunt laudibus Philosophiae, silentio eo rectius praetermittimus, quo grauius iam in eos dictum est ab his ipsis, quorum tum maxime intererat prouidere, ne dignitate scientiae labefactata ipsius ingentis laboris, quo Philosophia exulta est, fructus vna interciderent.

Prima classis eorum est, qui aliis vel artibus vel scientiis vnice dediti Philosophica studia prae suis habent despiciata. Horum iam olim bene multos fuisse, vel ex Cicerone constat, auctore cum alias grauissimo, tum in primis in iis, quae ad constituendam rem philosophicam pertinent, quam ille inter ciues suos princeps et parum quidem aequis, vt adparet, popularium studiis constituit. Ita vero ille: *Quibusdam, et iis quidem non admodum indoctis, totum hoc displicet*

cet philosophari. Quidam autem non id tam reprehendunt, si remissius agatur: sed tantam studium tanque multam operam ponendam in eo non arbitrantur. (*)
 Atque in hac sententia eos passim esse videmus, quibus ad eas ipsas, quarum studium profitentur, scientias non animi vis, sed lucri cupido aut prava parentum voluntas dux et auspex fuit. Hi nimirum si sunt, qui nobile scientiarum exercitium ad fordidas opificiorum rationes reuocant, nihilque dignitate, omnia priuatis commodis metiuntur et emolumentis. Hi, quantus Philosophiae in reliquis scientiis vsus sit, minime perspiciunt; id tamen persentiscunt, dignitatem se tueri non posse, siquidem hac lege viuendum sit eruditis, vt verae philosophiae studiis ante omnia operam eos dare oporteat. Verum hos, quibus iniqua doctrinae et scientiarum sorte nomen eruditorum obigit, non moramur.

Sunt vero alii, satis quidem illi bona indole praediti satisque magno scientiarum vsu instructi, qui de Philosophia idem cum prioribus sentiant. Saepenumero enim accidit, vt iuuenes, ad ornandas scientias nati, vel rei familiaris angustiis oppressi, vel ad prauos studiorum magistros delati, neutiquam ea, quae par est, ratione litteris imbui queant. Hos, quominus in iis, quae theoretica vocari vsu obtinuit, studiis rite versentur, partim tempus deficit, partim institutio. Quo ipso fit, vt eam vnice operis partem ad.

*) Cicero de finibus bonorum et malorum, L. I. c. 1.

adgredi consueſcant, quam poſt munitam demum
 viam adire oportebat. Deprimuntur ſtatim ab initio
 animi, quos natura ad culmen ſcientiarum vocauerat.
 Hi, poſtquam ſui iuris facti ſunt, rerum quid-
 em philoſophicarum non raro habent inueſtigatio-
 nem. Erecta enim mens veri numquam non eſt ſtu-
 dioſa. Sed cum deſtituantur illis ſubſidiis, rectae
 methodi inprimis, quae non niſi iuuenilis aetas
 percipere ſolet, parum proficiunt. Itaque vix ea
 callent, quae primis Philoſophiae continentur ca-
 pitibus. Circa reliqua ſaeppiſſime hallucinantur.
 Ex ea re fit, vt, cum ipſi in ſcientiis philoſo-
 phicis vix quidquam veri certique deprehendere
 queant, ne id quidem, ineſſe iis quidquam veri cer-
 tique, perſpiciant vel perſpicere velint. Id enim
 prauo, ſed nimis inter homines recepto, more ma-
 lunt, quam ingenua ignorantiae ſuae conſeſſione lau-
 dibus ſuis quidquam detrahere. Porro, qui tali in-
 genio ſunt, Philoſophiae ſtudia iuſtumque ordinem
 in reliquis ſcientiis neceſſarium eſſe, vel eam ob cau-
 ſam negare ſolent, quod praeclaras, quibus pollent,
 animi dotes improbumque laborem non raro inſtar
 verae doctrinae auxilio ſibi fuiſſe experti ſunt. Deni-
 que ſimili prorfus ratione, atque illi, qui in vitiis
 conſenuerunt, hoc ipſum, laborare ſe vitiis, prae
 conſuetudine non amplius ſentiunt; ita et hi, dum
 rebus gerendis ſine praefidiis Philoſophiae diu prae-
 fuerunt, deeſſe ſibi aliquid ad doctrinam non ampli-
 us ſentiunt; quin potius aliorum ſtudia plusquam
 Campano deſpiciunt ſupercilio. Ho-

Horum quidem obtreccionibus respondendum esse arbitror; verum neutiquam eo consilio, vt in gratiam cum Philosophiae studiis nostra illi opera reducantur. Non enim sum nescius, clauam citius Herculi posse extorqueri, quam erroris confessionem his hominibus. Depellit nos hac de spe cognitum fati experientia et commune fere vniuerso mortali-um generi, cum his inprimis hominibus vitium, ad quod praua eos abducit famae cupido, vt incredibili sententiae obstinatione bonum et verum repudiare, quam se errore vsque huc ductos fuisse fateri, malint. Sed omnino respondendum iis esse arbitror, ne illi, quibus ad studiorum rationem ineundam omnia adhuc integra sunt, his obtreccionibus in similem rapiantur errorem.

Copiosa vero aduocatione in hac causa defendenda vti nolo. Itaque illud, quod millies iam dictum est et millies in posterum dicetur, omitto, iniurie facere eos, qui, cum a his studiis semper alieni fuerint, de dignitate scientiae nihilominus velint cognoscere. In cassum haec dicuntur, vtut sint verissima. Non enim verbis depraedicandus est vsus, quem ad reliquas scientias adfert haec nostra, sed ob oculos ponendus iis, quorum in commoda ipsa instituitur disputatio. Esse vero aliquam scientiam, quae prima humanae cognitionis fundamenta et singularum scientiarum vel principia contineat, vel saltem rationibus eas et argumentis confirmet, id comprobatur maxime

xime, quod nec vlla gens, quae quidem Philosophiae studiis dedita non fuerit, reliquarum scientiarum nomine vumquam nobilitata sit, nec in his ipsis scientiis, licet infinitum in iis excolendis laborem suscipere homines, multum profectum sit nisi iis temporibus, quibus simul in Philosophia bene multum operae est positum. Quinimo omnia eius, quae ad rem litterariam spectat, historiae monumenta memoriae produnt, secundis Philosophiae rebus et reliquarum scientiarum fuisse secundissimas; aduersis vero illis omnes de statu suo declinasse doctrinas. Praeterea inter illos, qui in reliquis humanis scientiis praecipuam nominis celebritatem consecuti sunt, nemo fuit, quin Philosophica doctrina apprimè esset imbutus.

Et haec in genere de vso Philosophiae in condendis scientiarum disciplinis commemorasse sufficiat. Quamvis vero ad comprobandas veritates eas, quae reliquis in scientiis traduntur, Philosophiae vsus sit, maxime illustri exemplo declarare placet. Veritates, quas ipso Deo auctore ad humanum genus delatas Religionis Christianae nomine insignimus, ita quidem comparatae sunt, vt si rectam rationem sequi vellent homines, citra magnum Philosophicae eruditionis adparatum iis frui liceret. Verum, vt nunc res sunt, ipsos Religionis Doctores Philosophos esse imprimis oportet. Ex quo enim licentia hominum, qua de grauissimis rebus vel maxime imparati sententi-

moi

B

tenti

tentiam ferre consueuerunt, in ingens illud malum euasit vt ipsas Religionis veritates, quibus salus generis humani continetur, impugnare non erubescerent nonnulli, quos omnes vmbrae etiam falsae gloriae confectantes, non inanes modo rumores, verum et illam famam, quae Herostrati longe peior perhibenda est, aucupasse non puduit; res in eum locum deducta est, vt philosophicis disputationibus supersedere minime possent, qui veritatis tuendae curam gerunt. Siquidem non iis tantum, quae ad comprobendam rerum gestarum earumque monumentorum fidem insituntur, disputationibus opus fuit; verum ipsa Philosophiae grauissima capita, de Deo, de animae humanae et de vniuersi natura et constitutione, summa cura tradere necessum fuit. Haec enim singula audacissimorum hominum temeritas in dubium reuocauerat. Sed bene habet, quod rectis nostrorum consiliis felix et gloriosus contigit exitus. Quidquid vel temeritate vel astutia molirentur aduersarii, nihil tamen consecuti sunt aliud, nisi vt cladibus suis et ignominia testimonio essent quantumuis inuiti, causam, quam tuentur nostri, inuictissimam esse semperque fore. Denique omni adseueratione adfirmamus, eo depulso esse hostes religionis nostrae earumque simul philosophicarum veritatum; quas vna cum illa oppugnare consueuerunt, vt nullum dubium in medium vltra proferre queant, quod a nostris plus vna vice exactissime non sit solutum. Adeoque videmus eos, qui recentissima memoria veritati bel-
 lum

lūm indixerunt, vel in eo occupatos esse vnice,
 vt saepissime iam dilutas obiectiones impudenter re-
 petant, eorum vero argumentorum, quibus nostri
 ad singula quaesita luculentissime responderunt, ne
 mentionem quidem faciant; vel loco argumentorum
 in re quam maxime graui et seria libellos suos nugis
 referre. Quorum vtrumque sane est de propria cau-
 sa desperantium. Quin omnes Christiani nominis et
 veritatis aduersarios ne vnum quidem illum librum,
 quo nostris temporibus incomparabilis Skeltonus pro
 causa Religionis nostrae dixit, refellere posse mani-
 festum est. Tanti vero successus magnam partem
 studiis philosophicis deberi, quis negauerit, nisi re-
 rum gestarum plane ignarus?

Alteram classem eorum, qui vel omnino
 non, vel paucis tantum esse philosophandum volunt,
 constituit nostro demum aeuo exortum genus homi-
 num lepidissimum, quos non tam a studiis, qui-
 bus se totos mancipatos credi volunt, quam a vitae,
 quam ingressi sunt, via Anacreonticos dixeris. His
 non curas et sollicitudines, sed labores potius fugere
 summa videtur sapientia. Nihil, nisi quod sensibus
 et ingenio oblectamento esse queat, dignum studio
 arbitrantur: iucunditati totos se dedunt. Hos in
 Philosophiam declamantes audire operae pretium est.
 Saepe rident, quae non intelligunt; vtque et rationi-
 bus pugnent, occinunt nobis semper, quidquid a

Lucia-

Luciano in Pseudophilosophos sui temporis dictum, deinceps millies repetitum est ab aliis. Quos quidem si duces sequi volueris, breui et iucunda sane via ad veram sapientiam incedere licet. Persuaserunt sibi, pauca tum reliquis scientiis, tum Philosophicis imprimis contineri, quibus ad hilarem dulcemque vitam opus sit. Haec studiose addiscere, nihil attinere. Suo quemque ingenio rapi ad ea, quae scire reuera intersit. Illas sublimioris doctrinae tricas tetricis Philosophiae doctoribus relinquere praestare, quibus hic vnicus quaestus sit. Haec illi elegantii sane sermone et Poetarum salibus vndique resperso perhibent. Atque ne hos quidem homines ipsos facile in viam reduceris. Asperrimi monitoribus sunt, qui veritatem serio prolatam ne ad aures quidem admittere volunt. Ipsum porro obtrectationis genus tale est, vt nihil minus necesse sit, quam operosam Philosophiae defensionem suscipere. Sufficit, iuueniles animos, qui istis uerborum lenociniis facillime capiuntur, paucis admonuisse, vt ad ipsum horum hominum viuendi morem animum velint aduertere. Videbunt delicatulos illos, quantumuis lepidam suam sapientiam verbis efferant, non modo ad omnia illa negotia, quibus commoda sua et dignitatem quaerere oportet homines, ineptos esse quam maxime, verum ipsum illud facetum, in quo toti sunt, negotium neuiquam ex sententia expedire. Videbunt hos, qui non fructuum sed florum instar viuere constituerunt, eadem, quo flores, ratione
mar.

marcescere, et quamprimum vel adolescentia, cuius bona ipsi corrumpunt, deforbuit, vel res, quam misere ipsi vexant, perit, aliorum despectui oppositos, sibi met ipsis, quo grauius malum esse nequit, oneri esse intolerando.

Atque haec de iis dicta sunt, qui, quamuis ipsi parum aut omnino non ad artium liberalium studia facti sint, eo tamen more sibi viuendum esse arbitrantur, quem Poetas non nisi per iocum commendasse credimus. Restat, vt ipsis Poetis respondeamus. Hos vero, modo virtuti et doctrinae vere dediti sint, nam cum nugatoribus certamen inire nihil attinet, minime fugit, vitiis eorum, qui artes vel scientias profitentur, minime eas ipsas aspergi. Nouerunt, haud paulo facilius iuxta normam suae sapientiae viuere Philosophum, modo serio id velit, quam Poetam ad praescriptum elegantiarum suarum et instar sonii illius Arcadici. Nouerunt denique, ipsas illas elegantias, quibus delectati complures nimio a Philosophia fastidio abalienari solent, apprime cum his studiis posse coniungi. Sed hac de re infra.

Venio ad tertiam aduersariorum classem. Horum quidem omnis ratio ea est, vt vitia, quibus studium Philosophiae nostris laborare temporibus animadvertunt, nobis exprobrent. In horum sane depellendis criminationibus id maxime praecauendum est, ad quod minime cauti esse solent caussarum patroni,

troni, ne singulas causſae partes nimis obſtinate defendendo in tota concidamus. Quod enim ſaepe obſeruatum eſt, multorum criminum inſimulatos vix vnumquam omnis eſſe culpaſe exſources, id noſtris quoque hac in re vſu venit. Summas tantummodo res et potiora accuſationis capita attigiſſe ſufficiat.

Eminet haec inter argumenta illud maxime, quod a controuerſiſs Philoſophorum petitur. Contentioſos eſſe Philoſophos, iam in prouerbii venit conſuetudinem. Hinc vero colligunt illi; Philoſophos magnifice quidem ſuis ſtudiis ſeſe iactere ſemperque illud in ore habere, ſua vniſe opera exploratam rerum naturae eſſe veritatem ac rationem; verum promiſſo minime ſatiſfacere. Quin potius poſt tot ſcripta Philoſophorum rem in longe maiorem, quam fuerit antea, adductam eſſe dubitationem. Idque vel ex eo adparere, quod, cum inter omnes eruditos controuerſiae eſſe ſoleant, de rebus ad Philoſophiam pertinentibus ſumma doctorum diſſenſione certetur. Et, cum ipſae res, circa quas haec ſcientia occupata eſt, occultae et quali involutae ſint, certiora e Philoſophis, tantis odiis inter ſe diſſidentibus, cognoſcere velle non niſi eorum eſſe, quos operam ſuam ludos feciſſe non poeniteat. Haec illi. Et proſecto, ſi patientes veri eſſe velint noſtri, ſateantur oportet, ex innumeris, quae et maiorum et noſtris temporibus agitatae ſunt, quaestionibus pau-
ciſſi.

ciffimas ipsius scientiae commodo esse institutas. Raro pro veritate certatur. Frequentissimum inanis honoris certamen est. Hinc tot verborum velitationes, tot aucupia, quibus omnibus vix quidquam aliud quaerere solent nimis pugnaces nostri, quam ne quis altero prius, ne rectius veritatem proposuisse videatur. Quanta animorum contentione decertatum est de illo Philosophiae principio, quod rationis sufficientis nomine insignire consueuimus? Atque haec omnis inter doctos viros in verbi controuersia posita videtur contentio. De ipsa re satis belle inter eos conuenit. Etenim in confesso est, singulis rebus vel sua natura inesse aliquid, vnde cognosci queat cur hac potius, qua vere sunt, conditione sint quam alia, aut facta cum aliis comparatione id posse percipi. Atqui re intellecta in verborum vsu faciles esse debemus. Vtinam haec mens esset nostris omnibus, vt veritatis studio duceri se vnice paterentur! Hac vna ad concordiam itur via. Haec vna ratio est non tam detegendae veritatis, detecta enim est et inter omnes lites eruditorum superstes erit, quam potius conuincendi reliquos omnes eam certo exploratam esse, quantum equidem humanis viribus id negotii elaborari potuit. Haec denique vna superest ratio, qua obrectatorum criminationes diluere possumus. Ita enim si foret, certus sum paucissimas tantum et minoris momenti restare posse quaestiones, circa quas concordiam Philosophorum haud multum requisiturus sit aequus rerum arbiter. Qui enim
nostram

nostram illam scientiam certis et exploratis veritatibus constare negant, donec vllum inter Philosophos super sit dissidium, perinde mihi facere videntur, ac si rempublicam haud bene ordinatam esse contendant, in qua non omnium ciuium vnus circa singulas sentus sit.

Præter hæc id quoque vituperationi apud eodem fuit nostri æui Philosophis, quod methodo mathematicam quam vocant, promiscue ad omnes scientiarum partes vti instituerent, et vniuersum veritatum campum suis demonstrationibus vellent pate-re. Qua quidem in re haud parum a multis peccatum esse fateamur, oportet. Ipsa illa mathematica methodus, ad eruenda Philosophiæ principia et ad redarguendos aduersarios præstantissima, regulis præter necessitatem auctis operosa et molesta facta est. Lubens largior, in eo librorum genere, quod ad institutionem tironum in Philosophia confici solet, omnibus illis regulis, in quibus conficiendis recentiores Logici defudarunt, satis commode obtemperare nos posse. Sed quis citra caedum legat integra volumina, vsui adultiorum destinata, ad eundem methodi rigorem confecta? In quibus rerum exiguam copiam, verborum nimis magnam offendas et eorum, quæ non ingratis tantum Musarum, verum in ipsum contemptum earum prolata videantur. Denique lectoribus parum prospexerunt quamplurimum talium librorum auctores, quibus id vnice fuisse consilii

illi videtur, vt bibliopolis bene sit, qui quidem magnae molis libris diuendendis rem suam quam celerrime augere consueuerunt.

Praeter haec non omnium disciplinarum ea est ratio, vt ad philosophicam amussim pertractari queant. Quam turpiter se dederunt nonnulli, qui immodica demonstrandi cupiditate rapti et gloriae plus iusto expetentes eo vsque progressi sunt, vt ipsa sanctissimae religionis nostrae mysteria instar earum veritatum, quas vel sibi relicta capit humana ratio, argumentis e Philosophia petitis confirmare tentarent? Absit a nobis in rebus ad Reuelationem pertinentibus nimius philosophandi ardor, aequae ac illud, prope quod nonnulli hodieque sunt, Philosophiae fastidium. Quorum vtrumque, quam sit perniciosum, manifesto compertum est. Atque vt huic vnice, circa quod versamur, inhaeream argumento; qua demum spe aut qua confidentia id sibi sumunt homines, vt sublimes illas veritates, quibus vt impertiretur humanum genus, ipse Deus necessum esse iudicauit, suis viribus velint explorare? In procliu est error, nec impune per haec ardua niti datur. Tum hac ipsa temeritate cauillationibus hostium Religionis aditus patefit. Hi enim, vt ad ipsas veritates misere caecutiant, admodum tamen vident inque suos
vsius

vsus conuertere parati sunt, si quid a nostris offensum sit.

Exprobrare tandem solent nostris illi incultum horridumque, quod vsu fere obtinuit, scribendi genus; neque id quidem iniuria. Nescio enim quo fato hic inter Philosophos mos inualuit, vt a cultu dictionis alienos se esse instar sapientiae reputent. Paucissimis Musarum probatur consortium, et his ipsis eloquentiam vt vitium obiici a reliquis animaduertimus. Perspicuitatis gratia haec inuecta fertur barbaries; et tyrannicas illas philosophicae grammaticae leges eam ob causam latas esse perhibent. Magno nimirum Philosophiae bono in locum eloquentiae successit barbaries, qua, si quid ego sapio, hoc vnum effectum est, vt res apertae illa noua dicendi ratione obscurae fierent et ipsa scientia in fastidium immerito adduceretur. Iniquos vero nobis se praebent, qui culpam in ipsam inclinant scientiam. Quae ad Philosophiam spectant, acute simul et eleganter tradi posse, exemplis optime comprobatur. Quo quidem in negotio neutiquam ad antiquiora illa spectabo. Quis enim hodie ferat inter Philosophos Ciceronis v. c. mentionem fieri? Quem in hunc ordinem referri non debere, ex scriptis quidem eius minime colligunt nostrates; haec enim legi diu desierunt: sed magistris temere credunt. Sed Leibnizii nomen, omnibus gentibus nostrae-

nostraeque imprimis venerandum, praesto nobis est. Hic enim incomparabilis vir in immortalis opere de iustitia Dei (*) ad vim iudicii eam, quae vel omni sermonis ornatu destituta vigere nobis nihilo fecius deberet, id ingenii acumen eaque ornamenta dicendi adiunxit oratoria, quibus in huius generis argumento summam admirationem vel delicatissimis nostri aevi lectoribus effecit.

Haec praefari in capessendo munere academico visum est. Obuenit mihi amplissimo Serenissimi Principis ac Domini, Domini CAROLI, Brunouicensium ac Luneburgensium Ducis, Heri mei longe clementissimi, beneficio munus Professoris Philosophiae publici ordinarii. Hoc ego immortale beneficium summa pietate tuiturus optimi Principis, quo saluo nos omnes perpetua felicitate floremus, et totius Serenissimae stirpis Guelphicae incolunitatem ardentissimis votis prosequor.

Prouinciam vero, quae clementissime mihi demandata est, Summo Numine, cuius praesidium supples imploro, adiuuante rite aditurus publicis in praelectionibus a noui Anni auspiciis ad Paschatis usque festum Theologiae naturalem sum traditurus, praeeunte Celeberrimo Baumgartenio in Compendio

Meta-

(*) Theodicée.

Metaphysicis. Harum praelectionum initium erit
 D. X. Ianuarii. Horam iis destinavi VI. VII. ves-
 pertinam. Privatas praelectiones, quas festo Mi-
 chaelis anni proxime elapsi auspiciatus sum, iusto
 simul tempore ad finem sum perducturus. Praele-
 ctionibus istis beneuoli interesse vt velint Illustrissimi
 S. R. I. Comites, et nobilissimi atque ornatissimi
 Commilitones, omni, qua par est, rogo obseruan-
 tia. P. P. Helmstadii d. VIII. Ianuarii,

MDCCLX.

00 A 6427

ULB Halle

3

002 927 292

R

48 25

DE
VITUPERATORIBVS
PHILOSOPHIAE
DISSERIT
ET
LECTIONES PVBLICAS
QVIBVS MVNVS PROFESSORIS PHILOSOPHIAE
PVBLICI ORDINARII
CLEMENTISSIME SIBI DEMANDATVM
AVSPICATVRVS EST
INDICIT
IO. GEORG. ALB. KIPPING
PHILOSOPHIAE ET MEDICINAE DOCTOR
ET PHILOSOPHIAE P. P. O.

HELMSTADII
TYPIS VID. P. D. SCHNORRII, ACAD. TYPOGR.
A. C. MDCCLX.

